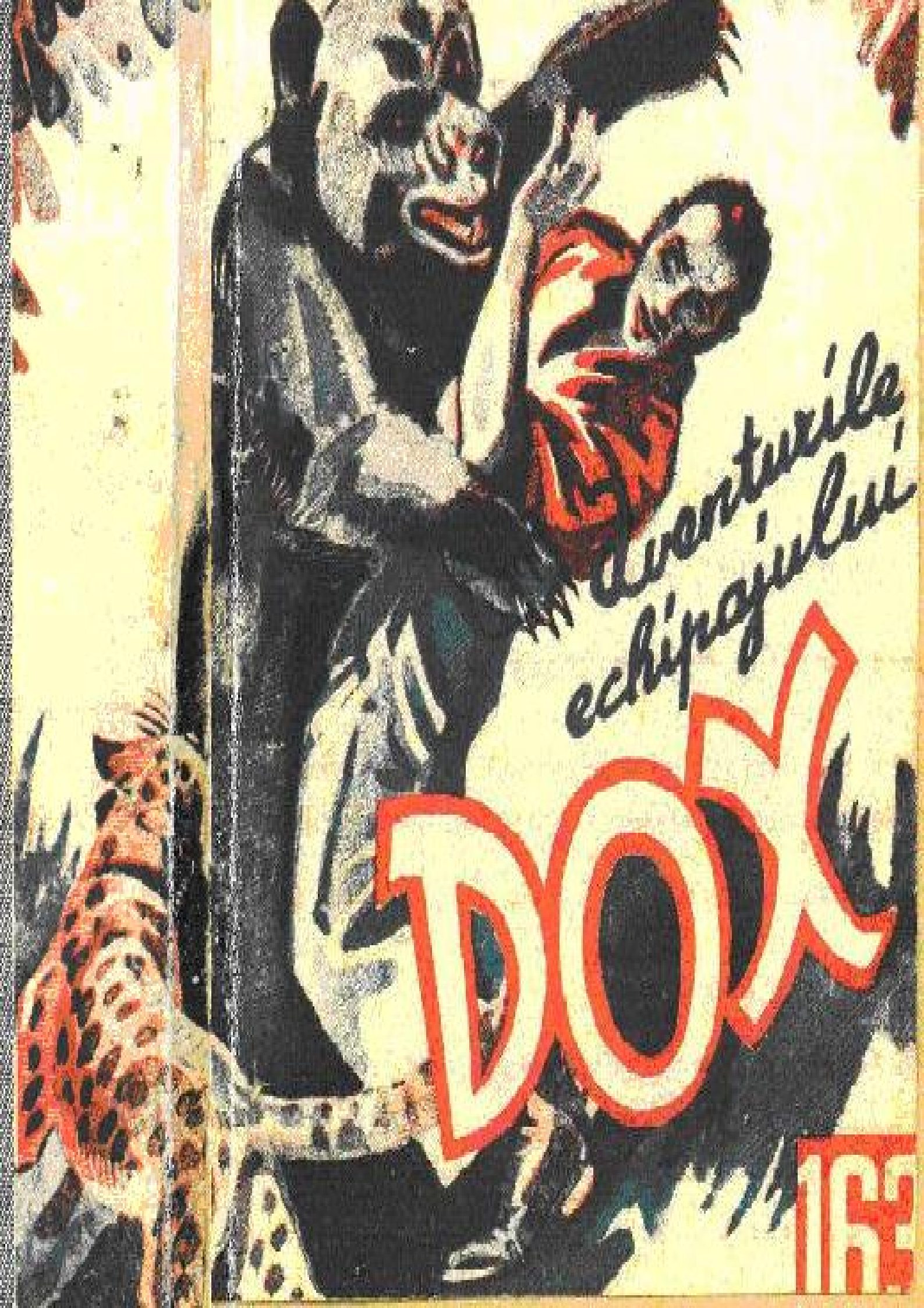
Aventurile
echipajului
DOG
16

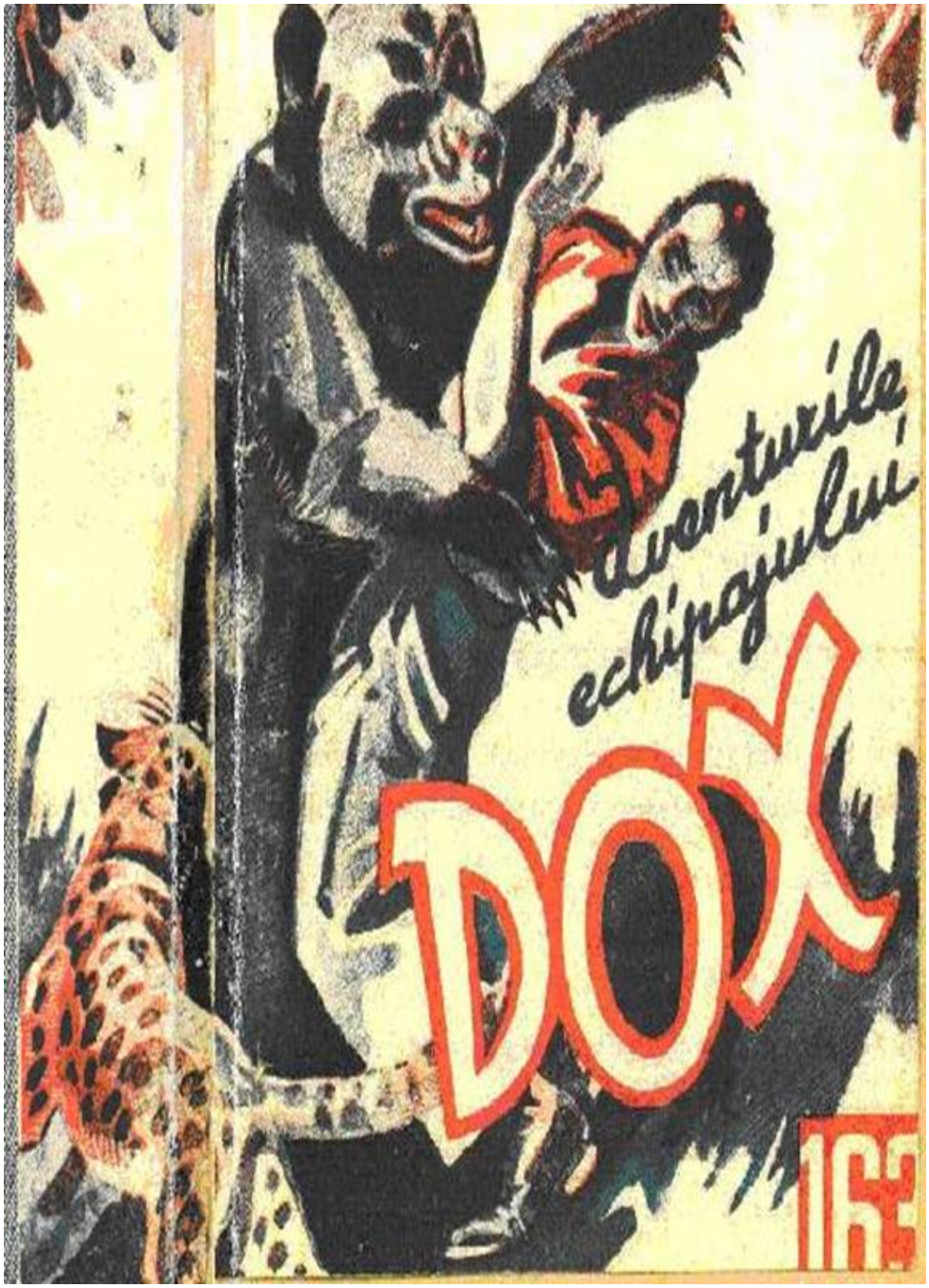
Aventurile
echipajului
DOX
163

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De l

Nr. 163

PUTEREA ZEULUI

Traducere de

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE

— SIR CUNNINGHAM, guvernatorul din Calcutta – îşi începu doctorul Bertram povestirea – spuse următoarele cu prilejul banchetului dat în cinstea noastră:

— Domnilor, daca vreţi să vă duceţi într-adevăr la vechiul loc de pelerinaj, dacă vreţi cu adevărat să descoperiţi făptura aceea misterioasă care-şi face cap acolo, veţi întâlni mulţi Indieni care au faţa sfâşiată. Oamenii aceştia au izbutit să scape de făptura aceea care-şi orbeşte întâi victimele, pentru ca apoi să le sfâşie.

— Îmi daţi voie, *Sir* – întrebase Marian – nici unul din acei indieni care au scăpat de făptura misterioasă, n-ar putea spune cum arată? E om, e fiară, ce este?

— Indienii tac – răspunse guvernatorul – ei cred că e vreun duh rău, care-i pedepseşte pentru fapte de-ale strămoşilor lor. În simplitatea lor consideră schilodirea ca o ispăşire, care-i va izbăvi pe înaintaşii lor. Aşa că nu poţi afla de la ei cum arată făptura aceea care-i schimonoseşte.

— Atunci, *Sir,* nu pot decât să va repet făgăduiala pe care am dat-o de a pleca la Gaya şi a încerca să lămuresc taina aceasta – spuse Marian – poate mai avem parte de o aventură interesanta.

— Eu unul vă doresc izbândă deplina şi puteţi fi siguri de recunoştinţa guvernului nostru dacă veţi lămuri şi această taină.

Îmi adusei aminte de convorbirea asta, când intrarăm în localul poliţiei vechiului oraş de pelerinaj, Gaya. La dorinţa lui Marian, nici guvernatorul, nici inspectorul de poliţie Black nu telegrafiase la Gaya despre sosirea noastră, căci ni se întâmplase să avem neplăceri de pe urma unor astfel de anunţuri.

Stârnirăm oarecare curiozitate când intrarăm – cu Pongo şi Maha – în clădirea mare şi nouă a poliţiei şi sentinela ne măsură din cap până-n picioare înainte de a ne trimite la portar. Şi acesta ne privi bănuitor şi mirat, când cerurăm să fim anunţaţi şefului, colonelului Cormick. Prietenul meu fu chiar silit să stăruie ca să-l facă pe portar să ne anunţe cei puţin aghiotantului colonelului, locotenentul Jerry.

Aveam cu noi scrisori de recomandaţie de la mai toţi guvernatorii – precum şi de la Sir Cunningham – ceea ce ne făcea să fim mai îndrăzneţi. Afară de asta, numele noastre erau cunoscute în toată India, datorită gazetelor care descriseseră pe larg aventurile noastre, aşa că ne bucuraserăm de cea mai bună primire, pretutindeni.

De data asta, însă, lucrurile păreau să fie altfel. Portarul telefonă locotenentului Jerry, îi spuse numele noastre foarte lămurit, apoi aşeză receptorul la loc şi înălţând din umeri, zise scurt:

— Domnilor, locotenentul Jerry este pentru moment foarte ocupat. Trebuie să mai aşteptaţi.

— Mariane – zisei eu – poate ar fi în măsură portarul să ne spună numele unui hotel mai bun, unde să ne putem odihni niţel. Când domnul colonel Cormick va avea vreme pentru noi, să trimită după noi.

— Şi eu mă gândeam aşa la început – spuse Marian, foarte liniştit – dar e mai bine să aşteptăm aici până vom fi vorbit cu şeful poliţiei. Bagajele noastre stau bine la gară.

Luaserăm hotărârea de câtva timp, să ne lăsăm raniţele şi armele în gara oraşului unde soseam, până găseam un adăpost unde să aducem lucrurile. Stârneam totdeauna luare-aminte când treceam înarmaţi până-n dinţi prin străzile paşnice, deşi aveam de la guvernatorul fiecărei provincii anglo-indiene, permisiunea de a purta, arme şi a ne folosi de ele.

În buzunarul din dreapta, purtam fiecare câte un mic revolver automat, cumpărat la Calcutta. Erau arme minunate şi atât de mici încât le puteam ascunde în palmă. Şi deşi gloanţele erau de calibru mic, aveau o foarte mare putere de pătrundere.

Cu gura pe jumătate portarul ne arătă o bancă. Bravul slujbaş englez dădu apoi din cap morocănos şi aruncând o privire nu prea drăgăstoasă spre Maha, zise:

— I-ascultaţi, domnilor, chiar dacă suntem în India, trebuie să ştiţi că nu-i voie să intraţi cu leoparzi în localurile autorităţilor.

— Dar ăsta de ici nu-i leopard, ci un biet ghepard – răspunse Marian, prietenos.

— Leopard, ghepard, tot aia e! mormăi portarul. Oricum, e animal de pradă. O să vedeţi dv. că domnul locotenent Jerry o să dea ordin să fie împuşcat.

— Eu cred că domnul locotenent n-o să fie chiar atât de rău.

— Vom trăi şi vom vedea! mai mormăi portarul, cu ţâfnă.

Marian nu se dădu însă bătut. Îşi scoase tabachera şi oferi portarului una din ţigările minunate pe care ni le dăruise lordul Cunningham.

— Cred că fumatul nu e oprit? întrebă el, amabil. Ia poftim, rogu-te…

— Ah, par să fie din alea bune! făcu slujbaşul, mirat şi scoase o ţigară. Din păcate, însă, fumatul nu e îngăduit aici. Sunt atât de bune ţigările astea că nu te rabdă inima să nu fumezi îndată!

— Uite vezi, la fel se întâmplă şi cu mine – spuse Marian, zâmbind – cred şi eu că-s bune… le avem de la lordul Cunningham.

Portarul holbă ochii când auzi numele guvernatorului.

— Îl cunoaşteri pe lord? îngăimă el. Atunci fireşte că puteţi fuma. Să-l mai întreb odată pe domnul locotenent Jerry dacă vă poate primi?

— Nu, mulţumesc! refuză Marian. După ce şi-o sfârşi treburile importante ce le are ne va anunţa el colonelului. Avem timp berechet. Dar până atunci poate eşti d-ta în măsură să ne povesteşti ceva despre oraşul ăsta. Lordul ne-a vorbit despre o

chestie cu totul deosebita, care s-ar fi petrecut aici în ultimul timp.

— Oh, v-a povestit lordul despre asta? exclamă portarul.

Se holbă deodată la noi cu gura căscată; îşi adusese probabil aminte ca citise cândva numele noastre.

După câteva clipe se bătu cu palma peste frunte, ne salută milităreşte şi zise:

— Mă iertaţi, domnilor, că nu mi-am adus aminte îndată de numele dv. Acum ştiu ce vă aduce aici. Cu siguranţă că lordul v-a rugat să lămuriţi taina, pe care în zadar se silesc de câteva săptămâni s-o limpezească cei mai buni slujbaşi ai noştri. Am dreptate când pun în legătură venirea dv. aici cu făptura aceea misterioasă care a rănit grav până acum numeroşi pelerini?

— Cam aşa e – răspunse Marian – dar te-aş ruga să nu se afle. Şi acum te rog să-mi povesteşti ce ştii despre chestia asta!

— Cu plăcere, domnule Farrow – se grăbi să spună portarul – acum vreo şase luni afacerea a ajuns la urechile poliţiei noastre. Dacă ţii socoteală însă cât de muţi sunt indienii când e vorba de lucruri religioase, se poate presupune că întâmplările acelea misterioase s-au petrecut mai de mult. Una din patrulele noastre a găsit întâmplător, la marginea oraşului, lângă o pădurice, cadavrul sfâşiat al unui pelerin, care, judecând după îmbrăcăminte, părea să fi fost un om foarte avut. S-a crezut că e victima unui tigru rătăcit. După câteva zile, medicul poliţiei, doctorul Thomson, a raportat că are în îngrijirea să un pelerin bogat, a cărui faţa e toată sfâşiată. Presupunea că un tigru lovise cu laba în capul nenorocitului. Cum a scăpat omul de fiara aceea, n-am putut afla, căci nu vrea să dea vreo lămurire. Orb, cu chipul înfiorător la vedere, s-a înapoiat acum câteva zile în ţara sa. Dar n-a fost singurul. În cursul ultimelor şase săptămâni am descoperit şapte morţi şi şapte oameni orbiţi. Aceştia din urmă au refuzat cu îndărătnicie orice lămuriri: numai unul singur, un bătrân, a strigat în delir că trebuia să ispăşească păcatele strămoşilor săi. Ştiţi, poate, domnilor, că Gaya este un loc de pelerinaj, unde vin pelerinii ca aducă jertfe în faţa statuii zeului Gaya, în scopul iertării păcatelor strămoşilor lor. Credincioşii aceştia cred că misteriosul monstru care s-a ivit aici este un duh rău, care-i pedepseşte încă pe pământ pentru păcatele mai mari ale străbunilor. Am trimis cei mai buni vânători, nădăjduind că vor izbuti să răpună fiara, care probabil că este un tigru rătăcit. Totul a fost în zadar, însă. Şi alaltăieri a căzut victimă chiar unul din cei mai capabili oameni ai noştri. I-am descoperit cadavrul, sfâşiat în chip oribil. O lovitură de labă i-a sfârtecat faţa. Dea Domnul să izbutiţi dv., domnilor, să lămuriţi taina aceasta! Până acum aţi limpezit lucruri care au fost, poate, mai misterioase şi pline de primejdii.

Rămăsei uimit cu desăvârşire, nu atât de cele auzite, cât de felul în care se exprima portarul, cum nu m-aş fi aşteptat la un

om atât de simplu ca el. Tot aşa gândea probabil şi Marian, căci se uită mirat la omul care vorbise şi-l întrebă:

— Nu-ţi fie cu supărare, domnule, dar aş vrea să ştiu dacă eşti de meserie portar?

Slujbaşul râse cu amărăciune, apoi răspunse:

— Nu, domnilor, am fost mutat disciplinar aici, din Calcutta, acum opt săptămâni şi mi s-a dat slujba de portar. Până atunci eram inspector de poliţie, sub locotenentul Jerry. Poate că v-a istorisit lordul Cunningham despre cazul inspectorului Mitchell, pe care-l veţi găsi aici ca portar?

— Nu, domnule Mitchell – răspunse Marian – dar pentru că mă interesează chestia, te-aş ruga pe d-ta să mi-o povesteşti. Şi locotenentul Jerry a fost mutat disciplinar?

Fostul inspector râse iarăşi cu amărăciune:

— Nu, domnilor, locotenentul Jerry a venit mai târziu aici. Şi bănuiesc că i s-a dat ordin să mă ţină sub observaţie, pentru că până acum nu s-a putut dovedi nimic în sarcina mea. E vorba de dispariţia unor documente importante, care au fost furate din camera mea din localul poliţiei, la Calcutta. Dăduserăm de urma unei mari contrabande de opiu şi de arme, care sunt strict oprite. Am primit o scrisoare pe al cărei plic se afla menţiunea: „Important pentru opiu şi arme!” Tocmai când mă pregăteam s-o deschid, lordul Cunningham mă chemă în cabinetul său. Pusei scrisoarea în dosarul cu hârtii de rezolvat şi mă dusei la lord, căruia îi făcui un raport amănunţit asupra stadiului în care se afla chestia cu contrabandele. Când m-am înapoiat în odaia mea peste o jumătate de ceas, dosarul dispăruse. N-a mai fost găsit de atunci. După un lung interogatoriu mi s-a luat gradul de inspector şi am fost mutat aici ca portar, judecătorii au dat de înţeles că nu se poate dovedi în sarcina mea c-aş fi părtaş la contrabande, însă n-aş fi totuşi străin de ele. Pentru neglijenţa de care dădusem dovadă, fui degradat şi mutat disciplinar. Locotenentul Jerry a fost însă trimis – cred cu siguranţă aceasta – ca să observe dacă n-am dosit actele şi dacă nu stau în legătură cu contrabandiştii.

— Ai lăsat actele pe masa? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, le-am pus într-un sertar al biroului meu, pe care l-am încuiat cu cheia. Când m-am înapoiat, am găsit broasca spartă.

Tonul cu cărei vorbise portarul era atât de sincer, încât Marian se grăbi să spună:

— Noi nu suntem detectivi, domnule Mitchell; dar ne vom ocupa şi de cazul d-tale, dacă vom avea noroc şi vom limpezi chestia cealaltă. Îţi pot spune însa că nu mă îndoiesc de spusele d-tale.

Fostul inspector strânse mâna pe care i-o întinse Marian şi zise mişcat:

— Domnule Farrow, nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi dac-ai izbuti, într-adevăr, să dai de urma hoţilor. A! Uite că vine

locotenentul!

Prin fereastra lojei portarului, care dădea pe coridorul localului politiei, puteam cuprinde cu privirea scara largă care ducea la etaje.

Locotenentul Jerry făcea o impresie bună. Era înalt şi subţire, tip de sportiv.

Când intră însă în loja portarului, văzurăm că chipul său dezminţea această impresie bună de la-nceput. Nu c-ar fi fost urât, dar avea o expresie atât de dispreţuitoare, de parcă am fi fost cu toţii prea supuşii săi servitori. Şi privirea ochilor săi albaştri era atât de rece, încât s-ar fi putut spune că omul acesta n-avea suflet.

Ne saluta scurt, apoi se adresă cu asprime lui Mitchell:

— Cred că ştii destul de bine că în încăperile funcţionarilor inferiori fumatul e oprit. Nici vizitatorilor nu le este îngăduit asta. De ce n-ai interzis domnilor să fumeze? D-ta, în special, Mitchell, ai toate motivele să respecţi cu stricteţe regulamentul.

Fostul inspector dădu dovadă de un calm vrednic de admirat. Stătea smirnă şi-l privea pe locotenent cu ochi mari. Dar Marian nu-i lăsa timp să răspundă, căci zise:

— Portarul n-are nici o vină, deoarece ne-a atras atenţia că fumatul e oprit.

— Aşa! Dar atunci ar fi fost de datoria lui să va poftească afară din clădirea poliţiei, dacă ţineaţi cu tot dinadinsul să fumaţi – spuse Jerry, rece – să lăsăm însă asta! Doriţi să vorbiţi domnului colonel? Eu sunt aghiotantul său, aşa că-mi puteţi spune mie ce va aduce aici. Colonelul nu primeşte străini, aşa cu una cu două.

— Atunci spune-i te rog colonelului că venim la dansul cu o recomandaţie a lordului Cunningham – răspunse Marian, calm – scopul vizitei noastre i-l voi împărtăşi personal colonelului.

Locotenentul tresări uşor, apoi însă zise, dispreţuitor.

— Ah, acum îmi amintesc! Dv. aţi avut câteva aventuri pe pământul Indiei şi norocul v-a venit în ajutor. Aici însă nu veţi prea avea noroc, dac-aţi venit pentru tigrul acela care a sfâşiat şi rănit câţiva oameni. Mă voi ocupa eu mai serios de fiara asta vicleană şi o s-o răpun. Dar o să-l întreb pe colonel dacă vrea să vă primească.

Făcu legătura telefonică cu cabinetul colonelului şi zise:

— Domnule colonel, aici sunt domnii Farrow şi Bertram, însoţiţi de un negru şi un ghepard. Susţin că au venit aici cu o recomandaţie a lordului Cunningham. Doriţi să-i primiţi pe domnii aceştia?

Răspunsul colonelului fu foarte scurt, căci locotenentul puse la loc receptorul după câteva clipe şi zise, batjocoritor:

— Colonelul pare chiar să ia foarte în serios vizita dv., domnilor. Probabil că a luat drept bune relatările cu privire la aventurile dv., pe când eu, ca să fiu sincer, le consider exagerate. Poftiţi vă rog!

Pe coridorul primului etaj colonelul ne şi ieşi în întâmpinare. Felul cum ne salută era în contrast izbitor cu purtarea aproape obraznică a aghiotantului său.

— Mă bucur din inimă că am prilejul să vă cunosc, domnilor – spuse el, strângându-ne mâinile.

Nu-l uită nici pe Pongo al nostru şi privi cu admiraţie statura uriaşă a credinciosului camarad.

— Poftiţi în camera unea – zise el apoi.

Aşteptă să intrăm noi toţi şi-l mângâie pe Maha, care trecu pe lângă el. Locotenentul Jerry vru să intre şi el, dar Marian zise:

— Domnule colonel, aş dori să vorbesc numai cu dv. şi v-aş ruga să-l îndepărtaţi pe locotenent.

Colonelul păru încurcat, făcu totuşi un semn scurt lui Jerry. Acesta pleca, dar îl văzui muşcându-şi cu furie buza şi mă bucurai.

— Domnule Farrow, ai vreun motiv deosebit să-l îndepărtezi pe aghiotantul meu? întrebă acum colonelul. El e mâna mea dreaptă şi un băiat foarte capabil. E drept însă că prin felul său de a fi, îi cam supără pe străini uneori. E un om care se ţine cu strictele de regulamente şi cred că nimeni nu l-ar putea abate de la datorie.

— Eu însă cred că ştiu ceva pentru care locotenentul ar fi în stare s-o facă – spuse Marian, încet.

Apoi făcu un semn lui Pongo, care rămăsese la uşă şi imediat uriaşul se răsuci în călcâie binişor şi deschise deodată uşa.

Locotenentul Jerry, care stătuse în faţa uşii, se dădu înapoi tulburat, dar îşi regăsi repede cumpătul şi zise:

— Domnule colonel, socot de datoria mea să rămân pe aproape, ca să pot îndepărta vreo primejdie ce v-ar ameninţa.

— Vedeţi, aşa e el! spuse Cormick, zâmbind. Nici chiar în dv. n-are încredere. Poţi fi însă fără grijă, Jerry – se adresă apoi locotenentului – domnii nu sunt primejdioşi. Du-te în camera dumitale!

— Am înţeles, domnule colonel – spuse Jerry, salută milităreşte şi dispăru.

II
DUŞMANII ÎN UMBRĂ

DUPĂ CE PONGO ÎNCHISE UŞA, Marian spuse:

— Asta e scrisoarea de recomandare a lordului, domnule colonel. Am venit încoace ca să facem cercetări cu privire la făptura aceea misterioasă care ucide sau schilodeşte pe bieţii pelerini. Dună cum îmi spunea portarul şi unul din detectivii dv. A căzut victimă mai zilele trecute. Fostul inspector Mitchell mi-a povestit în amănunt cum stau lucrurile, aşa că nu mai e nevoie să vorbim despre asta. V-aş ruga numai, domnule colonel, să ne daţi un adăpost unde să fim în siguranţă.

— Veţi locui la mine, nu mai încape vorba – răspunse colonelul Cormick – veţi fi în deplină siguranţă, căci bungalow-ul meu e veşnic păzit. Nu pricep însă de ce nu vreţi să staţi de vorbă cu mine aici despre misterioasele întâmplări, căci nu-mi pot închipui că l-aţi bănui oarecum pe aghiotantul meu, numai pentru că are un fel de a fi cam ciudat. Şi-apoi, nu ştiu dacă Mitchell v-a informat cum trebuie. El a fost degradat şi mutat disciplinar, după cum vă va fi povestit, de sigur. Nu găsesc corect din partea lui că nu v-a anunţat imediat, ci a preferat să lungească vorba cu dv. Probabil că vroia să vă convingă de faptul că i s-a făcut o nedreptate.

— Eu i-am pus întrebările – răspunse Marian – nu e el de vină că a trebuit să aşteptăm atâta; ne-a anunţat îndată aghiotantului dv. care ne-a lăsat însa să aşteptam. V-aş ruga chiar, domnule colonel, ca în tot timpul şederii noastre aici să ni-l daţi pe Mitchell drept călăuză. Omul acesta îmi place.

— Hm… e drept că face impresie bună – încuviinţă colonelul – şi ştiţi că dorinţele dv. sunt porunci pentru mine. O să mă bucur dacă veţi izbuti să dovediţi, totuşi, nevinovăţia lui, deşi a trecut multă vreme de la întâmplarea aceea din Calcutta. Îmi închipui eu că o să încercaţi. Dv. sunteţi gata oricând să veniţi în ajutorul unui năpăstuit.

— Fireşte că voi încerca – spuse Marian, încetişor.

Băgai de seamă că se uita cu luare-aminte la o uşă care ducea în odaia învecinată. Apoi urmă, tot în şoaptă:

— Probabil că acolo alături e camera aghiotantului dv.?

— Da, d-le Farrow – răspunse Cormick.

Clătină capul, mirat, dar îşi înăbuşi totuşi vocea, pe când urmă, râzând:

— E ciudat cum acest slujbaş conştiincios e bănuit adesea tocmai din pricina firii sale aspre şi corecte. Cred însă că o să vă încredinţaţi curând că îl bănuiţi pe nedrept.

— În interesul dv. m-aş bucura şi eu, domnule colonel, dac-aţi avea un aghiotant atât de capabil – spuse Marian – dar n-am manifestat nici o bănuială împotriva locotenentului. Acum v-aş ruga, însă, să daţi dispoziţii să fim transportaţi la bungalow-ul dv.

— Viu şi eu, domnilor – spuse colonelul – aveţi bagajele cu dv.?

— Nu, le-am lăsat în gară – răspunse prietenul meu – ar putea să le ia Mitchell şi să ni le aducă la vila dv.

— Daca ţineţi într-adevăr să-l aveţi pe lângă dv., fireşte că ăsta poate fi primul său serviciu – spuse Cormick, şovăitor – ţin să vă mai previn odată, domnule Farrow, că trebuie să fiţi cu luare-aminte faţă de Mitchell, împotriva căruia eu personal n-am nimic, dar mă călăuzesc numai după referinţele ce mi s-au dat în privinţa lui.

— În cazul de faţă, domnule colonel, eu judec cu inima spuse Marian, râzând. Dacă n-aveţi nimic împotriva, deci, putem porni.

— Hm… locotenentul Jerry e totdeauna oaspetele meu seara – zise colonelul, şovăitor – vă supără daca va veni şi ei?

— Deloc! se grăbi să răspundă Marian.

Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi urmă:

— De altfel, cred că o să se scuze pentru astă-seară. Spunea că vrea să pornească şi el ca să dea de urma acelei făpturi misterioase. Bănuieşte că e vorba de un tigru viclean.

— O să cam rămână dezamăgit, dacă-şi închipuie asta – zise Cormick, cu hotărâre – eu sunt vânător bătrân şi am împuşcat mulţi tigri până acum. Şi am văzut şi mulţi oameni sfâşiaţi de tigri. Nenorociţii ăştia de aici, omorâţi sau schilodiţi, îşi datorează soarta altei fiare, nu unui tigru. Te pomeneşti că e chiar un om, deşi nu-mi vine să cred asta.

— Vom vedea noi despre ce e vorba – spuse Marian – dar acum să mergem!

Colonelul apăsă pe un buton de sonerie şi după câteva clipe intră din odaia alăturată locotenentul Jerry.

— Porunca, domnule colonel? întrebă dânsul, fără să ne bage în seamă.

— Mă duc acasă – răspunse Cormick – domnii sunt oaspeţii mei pe tot timpul cât vor sta în oraş. Conform dorinţei domnului Farrow, Mitchell va fi ataşat persoanei dumnealor, aşa că e scutit de serviciu. Să te aştept diseară?

— Vă cei iertare, domnule colonel – spuse Jerry – dar pentru astă-seară am ceva treabă.

— Bine! făcu Cormick, aruncând o privire mirată spre Marian. Da ordin să tragă maşina la scară!

După ce locotenentul ieşi, colonelul zise:

— Parc-ai fi prezicător, zău aşa, domnule Farrow! Care va să zică are de gând să pornească în căutarea făpturii misterioase, numai pentru că aţi apărut dv. aici. Sunt curios să văd cine va izbuti întâi.

Coborârăm şi în faţa lojei portarului îl găsirăm pe locotenent, care-i raportă colonelului ca maşina ne aştepta. Marian se întoarse spre portar şi-i zise:

— Domnule Mitchell, domnul colonel mi-a împlinit dorinţa şi te-a pus la dispoziţia noastră pe tot timpul cât vom rămâne în Gaya. Eşti liber de serviciu, deci şi vei asculta de noi. Trag nădejde că o să lămurim repede chestia care ne-a adus încoace, apoi ne vom ocupa şi de a d-tale. Uite recipisa pentru bagajele şi armele noastre. Te rog să ne aduci lucrurile la bungalow-ul domnului colonel. Poate mai întreprindem încă în seara asta ceva împotriva făpturii misterioase.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule Farrow! spuse Mitchell, plin de bucurie. N-o să uit niciodată bunăvoinţa dv.

Maşina străbătu în goană străzile oraşului şi, după un sfert de ceas, ajunserăm în faţa unei uriaşe porţi de bronz, păzită de doi poliţişti.

Bungalowul era clădit în stilul obişnuit al locuinţelor coloniale engleze, dar făcea o impresie idilică prin curăţenia sa, culorile luminoase în care era vopsit şi bogăţia de flori.

— Asta e opera fiicei mele Daisy – spuse colonelul, cu mândrie, văzând privirile noastre admirative – nădăjduiesc că o să vă simţiţi bine la mine.

— Cu siguranţă – răspunse Marian, politicos – ah, ce privelişte frumoasă!

De pe terasa unde urcasem, văzurăm la dreapta o spărtură printre tufele dese şi copacii înalţi de care era plină grădina întinsă. O apă lată îşi purta pe acolo valurile molcome, care scânteiau roşietic în soarele ce asfinţea.

— Acesta e fluviul Phalgu – ne lămuri colonelul – o să-l aveţi mereu înaintea ochilor, atâta vreme cât veţi locui în casa mea, căci ferestrele odăilor de musafiri răspund spre apă. Fiţi bineveniţi sub acoperământul meu.

Cele două odăi care ni se dădură erau aranjate cu mult gust.

— Fiică-mea conduce toată gospodăria – mai spuse colonelul, cu mândrie – până se-ntoarce soţia mea din Anglia, adică peste o jumătate de an. Atunci cred că Daisy o să mă părăsească, deoarece aghiotantul meu e pretendent la mâna ei. Şi trebuie să vă spun că n-am nimic împotrivă; Jerry e un băiat capabil şi vrednic de încredere, după cum vă spuneam şi îi va putea oferi soţiei sale o viaţă îmbelşugată, căci acum câteva săptămâni a moştenit o rudă bogată din Anglia, precum mi-a spus când a venit aici. Când era la Calcutta n-ar fi fost o partidă prea strălucită din punct de vedere al situaţiei materiale.

— ÎI cunoaşteţi încă din Calcutta? întrebă Marian, interesat.

— Da, am fost câteva zile oaspeţii lordului Cunningham, cu prilejul plecării soţiei mele spre Europa. Încă de pe atunci am băgat de seamă ce impresie puternică a făcut fiica mea Daisy asupra locotenentului Jerry.

— S-au şi logodit? întrebă Marian şi mi se păru că citesc puţină îngrijorare în glasul său.

Prietenul meu dădu însă mulţumit din cap când colonelul răspunse negativ şi adăugă, oarecum încruntat, că fiica lui nu părea deloc să-i înţeleagă marele noroc ce i se oferea.

Cormick nu băgă de seamă jocul de sentimente din glasul şi de pe chipul lui Marian, căci se auzi o bătaie în uşă şi imediat trecu pragul o tânără fată, pe care colonelul ne-o recomandă drept fiică-sa Daisy.

Putea să fie mândru, bunul colonel, căci nu mai văzusem până atunci o făptură atât de fermecătoare. Eu, biet burlac bătrân, simţii un val de căldură la inimă şi mă gândii cât de rău s-ar fi potrivit această minune de fată, alături de locotenentul acela cu ochi reci şi cu suflet aşijderea.

Tânăra Daisy ne privi cu admiraţie nestăpânită câteva clipe, apoi izbucni:

— Cred că dv., domnilor, o să veniţi de hac fantomei îngrozitoare care-şi face mendrele pe aici. Bietul tata nu mai are linişte de când s-a ivit monstrul acela.

— Trag şi eu nădejde, domnişoară, c-o să lămurim curând taina – răspunse Marian.

— Nu mai spune! făcu colonelul, mirat. Vorbeşti aşa de parc-ai şi fi găsit o urmă, domnule Farrow.

— Mai ştii! răspunse Marian. Dovezi n-am încă; doar o bănuială slabă.

— Eu am auzit că bănuielile nu vă înşeală niciodată – zise colonelul – cum faci asta, domnule Farrow?

— Foarte simplu: ţinând mereu ochii deschişi şi urechile de asemenea.

— Dar atunci, domnule Farrow, trebuie să-l şi fi văzut pe făptuitor – sau poate că i-ai şi vorbit? întrebă colonelul, cu uimire. Care e: Mitchell sau… locotenentul Jerry? Cu alte persoane n-aţi venit în atingere de când sunteţi aici.

— Uitaţi se vede, domnule colonel, că v-am văzut şi pe dv. – spuse Marian, zâmbind – dar să lăsăm gluma! N-am vrut să spun deloc că l-am şi văzut pe vinovat. Din tot ce aud cu privire la o afacere misterioasă, eu trag încheieri asupra temeiurilor unei crime. Şi când ajung să-mi apropii o explicaţie, nu mai e atât de greu să descopăr pe făptuitori.

— În teorie ar fi simplu de tot ce spui d-ta – îşi dădu părerea colonelul – dar cred că în practică lucrul stă altfel. Mă bucur însă că ai atâta încredere. A! Îmi pare că vi se aduc bagajele. A durat cam mult.

— O fi fost lume multă la gară – căută să-l scuze Marian pe Mitchell.

Portarul intra cu bagajele.

— Unde ai întârziat atât? întrebă colonelul. Ai fi putut lua o maşină ca s-ajungi mai repede aici.

— Aşa am şi făcut – răspunse! Mitchell, cam încurcat după cum mi se păru – dar am dat în gară de un cunoscut, cu care am

stat de vorbă într-o chestie foarte importantă. Nu credeam că aducerea bagajelor e atât de urgentă.

— Nu face nimic! zise Marian. Dacă vrei, ne poţi ajuta la despachetat.

Mitchell îşi muşcă buzele şi făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să părăsească odaia, apoi însă se scutură ca de ceva şi zise:

— Fireşte, domnule Farrow.

Şi luă imediat raniţa mica, ca s-o deschidă.

Daisy Cormick se duse să pregătească cina. Marian îşi luase raniţa şi începu s-o desfacă. Mitchell fusese mai repede, căci o şi deschisele pe a mea şi vru s-a scoată lucrurile dinăuntru. Atunci însă Pongo, care stătuse la fereastră, strigă deodată:

— Atenţiune, Massers, fiţi cu băgare de seamă!

— Da – spusei în aceeaşi clipă şi Mitchell, speriat – aici nu e ceva în regulă. Sau nu cumva aţi vârât dv. pe dinafară ace cu gămălie prin pânză?

— Ce, ace cu gămălie? făcu Marian. Ce vrei să spui?…

Deschise repede raniţa, apoi zise:

— Într-adevăr, s-au vârât aici ace cu gămălie în aşa fel, încât oricine ar fi băgat mâna înăuntru s-ar fi înţepat. Mare drăcovenie! Acele au o lucire verzuie… aş pune rămăşag că-s otrăvite. Un atentat, fireşte! Şi din faptul acesta trag încheierea ca făptura aceea misterioasă a şi aflat de sosirea noastră aici.

— Asta întrece orice închipuire! făcu colonelul. O să ordon cercetări severe de tot! Mitchell, ai venit cu bagajele de-a dreptul încoace, sau l-ai întâlnit pe cunoscutul acela al d-tale după ce le scoseseşi din gară?

— L-am întâlnit pe cunoscutul acela înainte de a scoate bagajele de la depozit – răspunsă Mitchell – după aceea am scos lucrurile şi am venit îndată încoace. Ticăloşia asta trebuie deci să fi întâmplat în timp ce bagajele se aflau în depozit.

— Atunci trebuie să ne începem cercetările de acolo! spuse colonelul, cu energie. O să aflu eu cine a pus la cale această încercare de asasinat. Cine e cunoscutul acela al d-tale, Mitchell?

Fostul inspector deveni deodată foarte stingherit, se vedea că e în căutarea cuvintelor, pentru ca în cele din urmă să îngâne:

— Domnule colonel, asta a fost o chestiune cu totul personală. Omul pe care l-am întâlnit întâmplător, cu siguranţă că n-are nimic de-a face cu toată povestea.

— Hm… făcu Cormick, aruncând o priviri cercetătoare asupra portarului. Bine, mă duc chiar eu la gară să mă informez.

— Tată, locotenentul Jerry te cheamă urgent la telefon! strigă Daisy din odaia cealaltă.

Colonelul se scuză şi părăsi repede încăperea.

Trebuie să mărturisesc că şi eu începui să prind bănuială asupra fostului inspector. Era ciudat că adusese atât de târziu bagajele şi că nu vroia să spună cu cine se întâlnise.

Aruncai o privire întrebătoare spre Marian, dar el era foarte ocupat cu scoaterea acelor suspecte din raniţa sa. Iar Mitchell se aplecase asupra sacului meu şi-l curăţa de zor de acele care mi-ar fi adus moartea, poate.

Pongo, însă, se-ntorsese nepăsător şi privea pe fereastră. Îl observam fără voie şi de odată văzui că trupul i se încorda.

Se uita cu atenţie afară, spre fluviu, apoi clătină capul, îşi trecu mâna peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că e treaz, după aceea îşi reluă atitudinea de nepăsare. Totuşi, privirea şi-o ţinea aţintită asupra unui punct, care trebuia să fie de partea cealaltă a grădinii.

Mă apropiai de el şi-l întrebai încetişor:

— Pongo, ce-ai văzut acolo?

Cam încurcat se întoarse şi răspunse, zâmbind:

— Oh, Pongo crede visat. Pongo crede văzut colo la dreapta în tufiş animal mare, mai mare ca Pongo. Animal însă dispărut îndată. Pongo s-a înşelat.

Tocmai vroiam să răspund ceva, când uşa se deschise de-odată şi colonelul dădu buzna înăuntru, roşu de mânie, răstindu-se la portar:

— Mitchell, de ce ai căutat să-mi ascunzi că ai stat de vorbă cu Deslay? Lucrul acesta îmi pare foarte suspect. Ştii prea bine că şi Deslay e sub bănuială de a fi furat actele pe care le avuseseşi d-ta în păstrare.

— Domnule colonel – răspunse Mitchell, recăpătându-şi sângele rece – am trecut sub tăcere întâlnirea mea întâmplătoare cu Deslay, pentru că n-avea nici o legătură cu chestia. Ştiu, e drept, că Deslay e şi el bănuit, însa dânsul e nevinovat şi amândoi vrem să dovedim că un altul e făptaşul. Deslay, care a fost concediat atunci, n-a mai găsit slujbă şi vrea să locuiască la mine până ce afacerea va fi lămurită.

— Asta e foarte frumos din partea d-tale! zise Marian. Aşa dar, domnule colonel, locotenentul Jerry l-a văzut pe Mitchell în gară? Nu l-aţi întrebat ce-a căutat acolo?

Cormick făcu un gest de mânie şi răspunse:

— Se pare că ai ceva împotriva aghiotantului meu, domnule Farrow, deşi ţi-am spus că aş dori să-l am de ginere. N-am de ce să ascund că Jerry mi-a comunicat că s-a luat după Mitchell, ca să-l spioneze.

— Foarte bine! făcu Marian. Să lăsăm asta! Dar n-ar strica să puneţi pe cineva să cerceteze la gară cine s-a putut apropia de bagajele noastre.

III
O NOUA TICĂLOŞIE

— CUM VREŢI! spuse colonelul, cam în silă. O să trimit un detectiv dibaci. Eu personal sunt prea cunoscut şi-apoi nu mă prea pricep să-i iscodesc pe oameni.

— Da, domnule colonel, trimiteţi un detectiv! încuviinţă Marian. Dar ce spunea locotenentul cu privire la încercarea de atentat cu acele otrăvite?

— Vă puteai închipui cât de îngrozit a fost! S-a bucurat nespus că aţi descoperit la timp ticăloşia. Şi mai spunea… dar despre asta vom putea sta de vorbă mai târziu – schimbă el discuţia, aruncând o privire asupra lui Mitchell.

— Foarte bine! zise Marian. La cină vom discuta cu amănunţime cazul. Acum o să ne spălăm repede şi o să ne schimbăm hainele.

După ce colonelul ieşi, Marian se apropiă de Mitchell, care tocmai întindea frumos costumul pe pat şi-i spuse în şoaptă:

— Domnule! Mitchell, lasă asta, ca putem face şi singuri! Nu te-am luat pe lângă noi în calitate de servitor. Trebuie să joc puţin teatru, ca să-i înşelăm pe oameni şi în primul rând pe făptaş. Va trebui să ne ajuţi să lămurim taina acelor crime şi poate că prin asta vom izbuti să facem lumină şi în cazul d-tale. Am acum o idee pe care vreau s-o şi aduc la îndeplinire. Mai înainte însă Pongo trebuie să-mi spună ce-a văzut colo la fluviu. Am ascultat numai în treacăt adineauri.

Uriaşul negru spuse iarăşi că trebuie să se fi înşelat, când i se păruse c-a văzut un animal uriaş în tufişul des.

— Pongo, tu ştii prea bine că de obicei nu te prea înşeli – zise Marian – a fost un elefant? Asta e drept c-ar putea fi mai mare ca tine, după cum spui.

— Nu fost Tembo – răspunse Pongo – făptura aceea mers în două picioare, Pongo crezut întâi că este om. Apoi văzut ceva care seamănă blană, luceşte în soare.

— Nu cumva veţi fi văzut făptura aceea misterioasă, care sfâşie oamenii atât de grozav? întrebă Marian, mirat. Care va să zică tufişul acela din dreapta… E astfel aşezat încât dintr-însul se poate privi în odăile noastre. Vom pune deci în aplicare ideea mea. O să umplem cu pături hainele noastre ca să pară că sunt oameni în ele şi drept capete vom lua perniţele acelea de colo. Peste câteva minute, când se va lăsa întunericul, vom aşeza manechinele astea la fereastră şi vom aprinde lumina. Pun rămăşag că va urma în scurt timp un al doilea atentat asupra noastră. Să ne grăbim!

Deşi eram surprins de ideea aceasta a prietenului meu, îi urmai totuşi pilda şi mă dezbrăcai repede. Pentru cină trebuia să ne îmbrăcăm cu haine mai curate.

În vremea asta Mitchell învălătuci păturile cu atâta dibăcie, încât le puteam vârî în surtuce. Perniţele de pe divan le legarăm cu sfoară, dându-le forma rotundă a unor capete omeneşti. Marian mai prinse câte o sfoară de fiecare surtuc umplut, apoi, pe când lega perniţele deasupra, spuse:

— Bănuiesc că se va trage asupra noastră dinspre tufişul acela – adică asupra păpuşilor. Dacă vor fi nimerite, sau chiar dacă se vor trage două gloanţe la rând în ele, vom trage repede de sfori şi vom răsturna manechinele de pe scaune. Asta o să-i facă pe nemernicii aceia să creadă că am fost ucişi sau grav răniţi. A! Uite că s-a şi întunecat! Repede manechinele la fereastră şi să aprindem lumina!

Traserăm două fotolii în faţa ferestrei şi aşezarăm manechinele unul în faţa altuia, încât să dea impresia că stăteam de vorbă noi doi. Merserăm apoi spre uşă, unde ne ghemuirăm şi Marian aprinse lumina. Fiecare din noi ţinea în mână una din sforile manechinelor.

Nu trecură decât două minute şi… doua gloanţe detunară unul după altul. Cele două manechine fură nimerite… în cap. Gloanţele se înfipseră în peretele de deasupra noastră şi noi traserăm repede manechinele de pe fotolii.

— Domnule Mitchell – spuse Marian – voi deschide acum uşa, d-ta te vei strecura repede afară în patru labe şi după ce te vei ridica în picioare pe coridor, vei intra în cameră. Cu gesturi speriate vei alerga la fereastră şi te vei apleca peste cele două manechine. Deoarece se prea poate ca atentatorul – sau atentatorii – să tragă şi asupra d-tale, apleacă-te repede când vei fi la fereastră. Dă apoi buzna afară din cameră, ca şi cum ai vrea să înştiinţezi pe colonel şi cu prilejul acesta stinge lumina! În felul acesta atentatorul nu va şti ce se mai întâmplă aici. Ba nu… mai bine să tragi perdelele groase de la fereastră şi vom lăsa lumina aprinsă.

Mitchell se achită pe deplin de această însărcinare. După ce perdelele fură trase, ne ridicarăm şi merserăm spre cele două manechine. Gloanţele străbătuseră prin perniţe şi găurile făcute de ele erau tocmai în locul unde ar fi fost tâmpla.

— Primejdios individ ticălosul acela! făcu Mitchell, care pălise. E nevoie de multă dibăcie ca să nimereşti atât de bine. Trebuie să fie un puşcaş minunat. Hm… dar asta nu se poate!

— Ce vroiai să spui, domnule Mitchell? întrebă, Marian. Se pare că te gândeşti la o anumită persoană, care şi-a dobândit un renume de bun ţintaş?

— Păi… cam aşa – răspunse fostul inspector – m-am gândit chiar la doi bărbaţi care trec drept trăgători de frunte. Unul e locotenentul Jerry, celălalt Deslay, fosta mea ordonanţă. Dar de nici unul din ei nu poate fi vorba.

— Şi eu cred tot aşa – spuse Marian – totuşi ştiu cel puţin că în crimele alea misterioase e amestecat şi un om, căci trebuie să fi

tras din tufişul în care cu puţin înainte a văzut Pongo fiara aceea ciudată. Prin urmare, omul nostru o fi stând în legătură cu această dihanie.

Cormick intră în cameră şi se uită înmărmurit la cele două păpuşi pe care le aşezasem pe divan şi pe care începurăm să le dezbrăcăm. Marian îi povesti pe scurt despre atentat şi bietul colonel cât p-aci să aibă o criză de nervi.

Deodată se uită pătrunzător la Mitchell şi zise:

— Trăgătorul acesta trebuie să fi fost un adevărat maestru. Tufişul de unde a tras e la vreo optzeci de metri depărtare. Deslay era şi el un ţintaş minunat şi e curios că s-a ivit tocmai aici.

— Despre asta vorbeam şi eu cu domnul Farrow – spuse Mitchell, calm – Deslay a sosit abia azi la Gaya, nici nu-l cunoaşte pe domnul Farrow şi n-are de ce să-l omoare. Dar şi locotenentul Jerry e un bun ţintaş, dar i-am spus imediat domnului Farrow că nici unul din aceşti doi nu poate fi bănuit, numai pentru că sunt înzestraţi cu acest dar. Îmi închipui, domnule colonel, că mă suspectaţi şi pe mine, nădăjduiesc însă să pot dovedi că vă înşelaţi.

— O să mă bucur dacă va ieşi la iveală nevinovăţia d-tale şi în chestia aceea din Calcutta – răspunse Cormick – nici n-o să mă mai amestec în afacerea asta de aici; să se ocupe domnul Farrow singur de ea. V-aş sfătui numai să fiţi cu băgare de seamă.

— N-aveţi nici o grijă, domnule colonel. Aş vrea să vad ce mutră va face criminalul când ne-o vedea, acum după ce ne crede pe lumea cealaltă.

— Ce-aveţi de gând să faceţi acum? întrebă colonelul.

— Sunt de părere să mergem la masă – răspunse Marian – lampa din odaia asta o lăsăm să ardă, ca să creadă criminalul – dacă mai stă la pândă – ca e mare tulburare aici. Sunt curios să aflu ce-o să descopere detectivul pe care l-aţi trimis la gară să facă cercetări, domnule colonel.

— I-am spus să vie aici să-mi dea raportul – răspunse Cormick.

Când intrarăm în sufragerie, unde masa era pusă, Daisy Cormick se uită speriată la noi şi întrebă:

— S-a tras asupra dv., domnilor? Asta e îngrozitor! Nu vă e teamă?

— Deloc – răspunse Marian, zâmbind – cu vremea te obişnuieşti cu toate.

Ne aşezarăm la masă şi mâncarăm cu poftă din bucatele minunate. Pongo ceruse să i se aducă mâncarea în odaia lui.

La vreo jumătate de ceas de când ne aşezaserăm la masă, un servitor indian al colonelului anunţă că detectivul sosise. Acesta era un tânăr cu chipul foarte inteligent, care-şi făcu raportul în cuvinte puţine: un slujbaş de la depozitul de bagaje văzuse acolo un tânăr indian, care însă a dispărut fulgerător prin fereastră. Unul din funcţionari, care privise după indian, băgase de seamă

că acesta era cât p-aci să-l răstoarne pe locotenentul Jerry, care tocmai sosise. Funcţionarul strigase locotenentului, pe care-l cunoştea, să-l oprească pe indian, dar acesta se strecură cu dibăcie prin mulţime. Din depozitul de bagaje nu lipsea nimic.

— A spus slujbaşul că a comunicat pe îndelete întâmplarea, domnului locotenent Jerry? întrebă Marian.

Detectivul răspunse afirmativ, ceea ce-l făcu pe prietenul meu să dea din cap mulţumit.

Colonelul, însă, spuse, cam nedumerit:

— Asta ar fi trebuit să mi-o spună Jerry când m-a chemat la telefon mai adineauri, ca să-mi comunice întâlnirea lui Mitchell cu Deslay. Ei, probabil că n-o fi dat importantă faptului. Bine, Combat, sunt mulţumit de d-ta.

Detectivul salută, apoi plecă.

— Îmi închipui eu acum că iarăşi îl bănuiţi pe locotenentul Jerry, domnule Farrow – zise colonelul – dar eu socot că e foarte firesc să fi uitat să pomenească de acest indian, dat fiindcă avea să-mi comunice faptul celălalt, mult mai important.

— Se-nţelege – încuviinţă Marian – prin întrebarea ce-am pus-o detectivului am căutat numai să abat bănuielile care ar fi căzut asupra domnului locotenent.

Acum se amestecă în vorbă Daisy Cormick, care ascultase cu interes:

— Tată, tu îi iei mereu apărarea lui Jerry, pe când eu nu pot să-l sufăr. Pe omul acesta rece şi misterios îl cred în stare de orice faptă urâtă. Uneori are în ochi o expresie atât de ciudată, cum n-am mai văzut la alţi oameni. În momentele acelea mi-e groază de dânsul.

Îmi veni să râd văzând mutra dezamăgită pe care o făcu colonelul. Prin cuvintele fetei, se spulberase deodată visul său: căsătoria locotenentului Jerry cu fiică-sa. Se făcuse roşu la faţa şi tocmai vroia să răspundă, când intră iar servitorul, anunţând pe… locotenentul Jerry.

— Să poftească! se grăbi să spună colonelul, bucuros.

Aruncă o privire ameninţătoare fiicei sale, apoi se ridică şi se duse la uşă. Jerry intră şi salută milităreşte pe superiorul său. Când ne zări însă pe noi, chipul său se schimonosi atât de tare de groază, încât colonelul rămase înmărmurit.

— Jerry, ce ai? întrebă el, înspăimântat.

Marian se ridică. În mâna dreaptă ţinea un revolver, pe care-l scosese repede din buzunarul de la spate. Se apropiă de locotenent şi zise cu gravitate:

— Aghiotantul dv. s-a înspăimântat văzându-ne încă în viaţă, domnule colonel. Crezuse că ne-a împuşcat, din tufiş. E al doilea atentat al dumnealui, îndreptat împotriva noastră şi care a dat greş. Tânărul indian care a fost zărit în depozitul de bagaje, este firește, complicele său. N-a pomenit de el când v-a vorbit la telefon, numai ca să cadă bănuiala asupra lui Mitchell şi Deslay.

Şi am curajul să susţin că tot Jerry a furat la Calcutta documentele privitoare la contrabandele de opiu. De asemenea, susţin că e în legătură cu monstrul acela care a vârât spaima în oamenii de aici din oraş.

Înfăţişarea lui Jerry era aceea a unui om zdrobit. Colonelul părea ca nu se mai îndoieşte de vinovăţia lui.

— Jerry, cum ai putut face asta? izbuti el să îngaime. Am ţinut atât de mult la d-ta! Jerry… vorbeşte… spune că nu e adevărat. Spune că domnul Farrow greşeşte!

Dar locotenentul tăcea mereu. Privea cu adâncă tristeţe la Daisy Cormick, care plângea înăbuşit, acoperindu-şi faţa.

— Vă voi da eu răspunsul – spuse Marian – pe mine m-a izbit îndată privirea lui Jerry şi fiica dv. spunea şi dânsa că o treceau fiorii când vedea expresia aceea în ochii locotenentului. Jerry a căzut la patima opiului. A început cu contrabanda de opiu, apoi a urmat furtul actelor, care a fost uşor pentru el, deoarece odaia lui se afla alături de aceea a lui Mitchell. După cum bănuiesc, aici în Gaya s-a apucat să-i jefuiască pe preoţii bogaţi, împreună cu fostul său tovarăş de contrabandă. Şi dv., domnule colonel, v-a povestit că a pus mâna pe o moştenire mare. Poate că iubirea ce o avea pentru fiica dv., împreună cu patima opiului, l-a făcut să încerce orice pentru a se îmbogăţi. Şi diavolul stupefiantelor l-a orbit într-atât încât nu l-a lăsat să vadă grozăvia de a deveni complicele unui ucigaş înfiorător.

Daisy Cormick întinse mâinile ca spre a se apăra de Jerry.

— El să mă iubească?! făcu ea, îngrozită. Oh! E un păianjen dezgustător, care-şi ucide victimele şi le suge sângele. E o insultă amarnică pentru mine ca omul acesta să cuteze a mă iubi.

Jerry se făcu roşu o clipită, apoi se îngălbeni ca un mort.

— Da… te iubesc, zise el cu glas slab. Am vrut să fiu bogat şi diavolul opiului m-a prins în mrejele sale. Iartă-mă că te-am iubit. Îmi voi ispăşi vina.

— Stai! strigă Marian şi ridică arma.

Jerry dusese repede mâna la buzunar. Ştiam că prietenul meu îi va zvârli, cu un glonţ, revolverul pe care vroia să-l scoată.

Fu prea târziu însă. Locotenentul scosese arma, zâmbi trist tinerei fete, apoi îşi trase un glonţ în inimă. Se prăbuşi atât de repede, încât Marian, care sări la dânsul, nu-l mai putu prinde în braţe.

IV
O NOUĂ ÎNCERCARE DE CRIMĂ

COLONELUL RĂMASE CA ÎMPETRIT. Îl zguduise prea adânc faptul că omul în care avusese atâta încredere, nu era decât un hoţ şi complicele unui ucigaş.

— Vă pricep durerea, domnule colonel – zise Marian – opiul are puterea de a supune pe cei mai energici bărbaţi. Păcat că Jerry s-a împuşcat, căci aş fi vrut să aflu de la el numele adevăratului criminal. Dar poate că şi-a luat viaţa tocmai pentru a nu fi ispitit să trădeze numele acesta. Va trebui să facem singuri cercetări.

— Mintea mea nu poate să priceapă – bâigui colonelul cu glas obosit – care va să zică Jerry trăia două vieţi în acelaşi timp? Faţă de mine era ofiţerul corect şi conştiincios, iar pe de altă parte era un hoţ şi ucigaş.

— Pricep cât sunteţi de îndurerat, domnule colonel – spuse Marian – dar va trece şi asta. Ar fi bine să dispuneţi transportarea cadavrului, iar fiica dv. să fie dusă sus.

Daisy mai stătea ca încremenită, privind la trupul lui Jerry. Ochii ei frumoşi se umplură de lacrimi şi ea zise:

— M-am purtat prea aspru cu el… sunt vinovată de moartea lui.

— Nu, domnişoară – răspunse Marian – Jerry e singur vinovat de sfârşitul pe care l-a avut. Tot n-ar fi scăpat de spânzurătoare. A! Se pare că ni se anunţă ceva nou!

Servitorul indian al colonelului intrase cam grăbit în odaie. Cormick însă trecuse în biroul său, ca să dea dispoziţiunile cuvenite. Marian îl întrebă ce se întâmplase, la care servitorul răspunse că un poliţist care să vorbească imediat cu colonelul.

— Condu-l în biroul domnului colonel! spuse prietenul meu.

Daisy se-ntoarse spre Marian şi zise, printre lacrimi:

— Domnule Farrow, mă duc în odaia mea. Nu vă îngrijiţi de mine, căci îmi va trece.

Mai aruncă o privire asupra cadavrului, apoi ieşi din încăpere.

— Haide, Robert – zise Marian – pâre să se fi întâmplat ceva serios, altminteri poliţistul n-ar fi fost atât de grăbit să dea ochi cu gazda noastră.

Tocmai când ne pregăteam să ieşim, colonelul intră în odaie, urmat de un poliţist.

— Ah, bine că nu mai e aici Daisy! zise el. Domnilor, în apropiere, la malul fluviului Phalgu, a fost atacat iarăşi un pelerin. Haideţi repede, a fost transportat la comisariat! Poate aflăm ceva de la el.

Secţia poliţienească nu era departe. Ajunserăm acolo peste câteva minute şi poliţistul de serviciu raportă că doctorul Thomson şi sosise, ca să dea îngrijiri rănitului.

Intrarăm într-o încăpere mică. Pe o masă îngustă era întins trupul Indianului, care purta un veşmânt de mătase foarte bogat.

Doctorul Thomson răspunse la întrebarea colonelului:

— Ca de obicei… faţa complet sfâşiată, ochii scoşi. E îndoielnic dacă tânărul va supravieţui. A! Uite că-şi vine în simţirii.

Un geamăt ieşi dindărătul pansamentului gros, apoi rănitul întrebă în englezeşte:

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ai fost, atacat şi grav rănit – răspunse Marian – l-ai văzut pe agresorul d-tale?

— Era o făptură uriaşa, nu semăna deloc a om – răspunse indianul – blană păroasă şi dinţi sclipitori… Şi înainte de a-mi pierde cunoştinţa mi se păru că auzisem un strigăt.

Se pipăii la piept, apoi spuse, speriat:

— Mi-a dispărut punga cu diamante. Mi-a dat-o tata s-o aduc jertfă, zeiţei Gaya. Erau douăzeci de diamante mari. Şi punga cu bani mi-a dispărut de asemenea.

— Domnule Farrow – zise colonelul agitat – vrei să mergem chiar acum la locul unde s-a dat atacul?

— Da – încuviinţă Marian – ah, ce-a fost asta?

Rănitul scosese un ţipăt înăbuşit. Doctorul se aplecă deasupra lui şi după câteva clipe ne spuse:

— A murit. Mă miră c-a dus-o până acum.

— Atunci putem pleca imediat! hotărî Marian.

Doi poliţişti – cei care descoperiseră pe rănit – ne călăuziră la fluviul Phalgu. Îl străbăturăm într-o barcă, apoi merserăm o bucată spre miazăzi.

— Ne apropiem de tufa aceea mare din faţa casei dv., domnule colonel – zise Marian – poate avem noroc şi dăm de tovarăşul lui Jerry, care a dresat cine ştie ce dihanie ca să atace oamenii la o poruncă.

— Aici e locul unde l-am găsit – zise unul din poliţişti.

Ne aflam la marginea ţarinilor întinse, care duceau până la pădurea îndepărtată. La stânga noastră era un brâu desi de tufe, presărat cu copaci; acesta se-ntindea până la fluviu.

Între acest brâu şi ţarini ducea un drum pe care mergeau pelerinii, după cum ne spuse colonelul. Până atunci nu se dăduse nici un atac acolo.

— Cu siguranţă că ne aflăm în apropierea ascunzătoarei ucigaşului. N-a dat nici o lovitură pe aici, pentru ca să nu dea loc la o cercetare amănunţită a locului. Domnule colonel, trimiteţi un poliţist să aducă pe Pongo şi Maha! Ghepardul va putea mirosi urma dihanie!

În vreme ce poliţistul se-ndrepta spre vila colonelului, noi cercetarăm cu luare-aminte locul unde se dăduse atacul. Luna lumina din plin, aşa că n-aveam nevoie să aprindem lămpile de buzunar.

Se vedea o baltă de sânge pe nisipul alb, dar nici o urmă a făpturii misterioase. Deodată, Marian exclamă:

— Ah, ăsta e într-adevăr un om grozav de viclean. A netezit pământul aici cu o creangă, a şters urmele fiarei. Dar n-o să-i folosească la nimic. Maha al nostru nu se lasă înşelat de tertipuri de astea.

Marian se îndreptă acum spre brâul de pădure. Pământul era aci acoperit cu muşchi des, mărunt. În micile luminişuri de care dădurăm acolo, nu văzurăm nici un fel de urme, deoarece muşchiul acoperise iarăşi întipăriturile.

— N-are nici un rost – spuse Marian – trebuie să ne-ntoarcem şi să-l aşteptăm pe Pongo. Ah, ce fuse asta?

Un zgomot slab se auzise undeva pe aproape. Scoaserăm îndată pistoalele şi ne uitarăm cu încordare la tufe.

Marian închisese puţin ochii, ca să vadă mai bine. Iarăşi se auzi zgomotul – ca şi cum cineva ar fi pufăit cu putere – de data asta foarte lămurit din dreapta, unde se găseau ţarinile. Ne-ntoarserăm repede, dar tufele nu se mişcau.

— O fi dincolo, în drum – şopti Marian – hai să ieşim de aci! Dar să fim cu ochii-n patru, căci sunt încredinţat c-avem de-a face cu un potrivnic foarte primejdios.

Ştiam bine că prietenul meu avea acum o bănuială hotărâtă, dar nu spuse nimic, ci porni încet înaintea noastră, cu revolverul gata pregătit.

Mă simţii uşurat când ieşirăm din pădurice şi văzurăm câmpul liber înaintea noastră. Ne aflam într-un luminiş aproape rotund, care se întretăia cu drumul.

Ridicarăm repede armele, căci pe dreapta se ivise o făptură. Dar imediat le lăsarăm iar în jos: era poliţistul pe care-l trimisese colonelul, ca să-i aducă pe Pongo şi Maha.

— Ei, ce e? întrebă Cormick, în şoaptă. Unde e Pongo?

Omul se apropiă şi spuse că Pongo şi ghepardul şi porniseră pe urmele misteriosului ucigaş. Pe el îl sfătuise să rămână în şosea, căci presupunea că „*Massers*“ ai lui vor ieşi în curând iar din pădurice. Pongo cu Maha dispăruseră între tufe.

— Bine – spuse Marian – să-l aşteptăm deci aici pe Pongo. Presupun ca va ieşi cu Maha pe aici prin apropiere, deoarece potrivnicul nostru se află şi el pe aproape. D-ta n-ai băgat de seamă nimic? se adresă el poliţistului.

— Ba da – răspunse omul, şovăind – credeam însă că m-am înşelat. Mi se păruse că văd o făptură uriaşă, păroasă, care apăruse într-o tufă, dar a dispărut iarăşi, cu repeziciune. Gând m-am oprit în faţa acelei tufe, n-am mai auzit nimic.

— Unde a fost asta? întrebă Marian.

— La câţiva paşi de acest luminiş – răspunse poliţistul.

— Hai să mergem într-acolo, poate ne întâlnim cu ea.

Vrurăm să pornim iar, dar rămaserăm încremeniţi locului, căci o putere tainică ne atrase privirile spre o tufă mare de pe marginea stângă a luminişului.

V
PUTEREA ZEULUI

NUMAI OCHII ÎI PUTEAU MIŞCA. Mă silii să privesc în lături şi văzui că Marian, colonelul şi cei doi poliţişti stăteau şi ei nemişcaţi, holbându-se la tufă.

Nu vedeam ce se ascundea în tufiş, trebuia să privim într-acolo şi nu puteam mişca nici un mădular. Şi lângă noi se afla făptura misterioasă, care-şi prăpădea victimele în chip atât de înfiorător. Oare încremenirea de care ne simţeam cuprinşi să fi fost în legătură cu dânsa? Oare nenorocitele victime erau şi ele mai întâi paralizate, înainte de a fi sfâşiate?

Îmi adunai toată energia ca să mă scutur de paralizia care mă cuprinsese, dar nu-mi fu cu putinţă. Un zgomot slab porni acum dinspre stânga luminişului, din tufa spre care eram siliţi să privim.

Izbutii iarăşi să-mi întorc ochii şi să privesc pe drumul care ducea prin spatele acestei tufe. Şi deodată mă simţii cuprins de o mare bucurie, căci acolo se ivise Pongo, ţinând de zgardă pe Maha.

Se luaseră deci pe urmele făpturii misterioase şi acum trebuiau să se întâlnească neapărat cu ea – numai dacă nu l-ar damblagi şi pe Pongo forţa aceea tainică ce izvora din tufiş.

Într-adevăr, uriaşul – care stătea aplecat – se ridică şi rămase ca încremenit. Ne zărise. Dar ridicarea şi înmărmurirea lui fusese numai din pricina spaimei care-l cuprinse la vederea noastră. Nici el nu-şi putea lămuri ce putere tainică ne ţinea acolo nemişcaţi.

Privi cu teamă de jur-împrejur, apoi îşi trecu mâna stângă peste frunte, dădu drumul lui Maha îşi făcu un pas spre noi.

— *Massers,* ce este? şopti el, oprindu-se iar.

Aş fi vrut să-i răspund, dar nu eram în stare. Putui numai să-l privesc cu ochi întăriţi şi bănuii că şi ceilalţi erau în stare să facă asta.

Maha dispăru spre dreapta, de-a lungul drumului şi probabil că urmărea acum singur dihania.

— *Massers,* ce este? repetă Pongo întrebarea, de data asta mai stăruitor.

Făcu încă un pas spre noi, se opri apoi iarăşi, nedumerit. Băgasem de seamă că nu aruncase încă nici o privire spre tufa care se găsea la dreapta lui.

Mă rugam în gând ca să-i vie în minte lui Pongo să cerceteze tufa; poate că atunci ar fi distrus forţa aceea misterioasă care ne paraliza. ÎI văzui clătinând capul. Nu-şi explica deloc atitudinea noastră ciudată.

Dar iată că, presimţind probabil că nu se petrec lucruri curate în tufiş, făcu vreo câţiva paşi spre dreapta.. Ajunse la marginea luminişului şi fui nevoit să-mi rostogolesc ochii, ca să-l pot vedea.

O spaima nespusă mă cuprinse; căci şi Pongo păru să fie atins de forţa aceea misterioasă, care izvora din tufa aceasta din dreapta.

Câteva clipe se holbă la tufa, apoi clătină capul cu putere şi îşi trecu iarăşi mâna peste frunte.

Se părea că se sileşte să se scuture de această forţă ciudată şi întorcând capul spre noi, ne privi aiurit şi întrebă pentru a treia oară:

— *Massers,* ce este?

Atunci văzui ceva groaznic. În ochii noştri grozăvia trebuie să se fi ivit fulgerător, pentru Pongo, cel puţin, schimbarea din privirile noastre fu o prevenire, căci fără să se-ntoarcă sari în lături.

Şi tocmai la timp ca să se ferească de o lovitură grozavă, dată de o dihanie uriaşă, care se ivise fulgerător îndărătul lui. În clipa următoare se iscă o luptă, care-mi îngheţă sângele în vine.

Potrivnicul lui Pongo era un urs buzat, lung de peste doi metri şi care-l întrecea pe camaradul nostru. Şi acest soi de urşi dau primele lovituri, cu ghearele lungi şi ascuţite, totdeauna în faţa victimei, ca s-o orbească. Aceasta era aşadar făptura misterioasă care ucisese atâţia inşi.

Bietul Pongo! Din pricina atacului neaşteptat al fiarei, nu mai avusese timp să-şi scoată cuţitul. Ursul îl înşfăcase cu laba dreaptă, ca să-i zdrobească şira spinării şi ridică stânga cu ghearele ascuţite şi încovoiate, spre faţa lui Pongo.

Uriaşul negru se îndoi pe spate şi-şi apără obrazul cu braţul stâng. Dar cu toată puterea-i supraomenească, nu s-ar fi putut împotrivi unui astfel de duşman. Şi când fiara va fi sfârşit cu Pongo, cu siguranţă că se va năpusti asupra noastră, ca să ne sfâşie unul după altul. Acum înţelegeam mijlocul de care se slujea ticălosul, care stătea probabil ascuns în tufiş, până ne va putea jefui fără teamă.

Prin vreo otravă cunoscută numai de el, îşi damblagea, probabil, victimele, apoi venea ursul domesticit de dânsul şi-i sfâşia pe nenorociţii lipsiţi de apărare.

O clipă închisesem ochii, ca să nu fiu nevoit să văd înfiorătorul spectacol. Dar când privii iar într-acolo, tabloul se schimbase.

Ca un fulger se repezi deodată Maha asupra ursului, (vezi ilustraţia de pe copertă) şi-l înhaţă de pulpă. Fiara dădu drumul lui Pongo şi se-ntoarse spre ghepardul, care cutezase să-l atace. Maha însă se şi dăduse înapoi şi ursul căzu în bot.

Credinciosul animal stătea în faţa lui, mârâind furios. Camaradul nostru negru îşi recăpătase sângele rece în vremea asta. Chipul său strălucea de dorul luptei şi ochii-i zvârleau fulgere. Îşi smulsese cuţitul, enorm, îl ridică şi se năpusti asupra fiarei.

Văzând primejdia, ursul se-ntoarse iar şi se ridică. Dar acum avea de-a face cu doi duşmani de temut.

Maha nu se lasă. Îşi înfipse din nou colţii în pulpa ursului, fiara se-ntoarse, izbi cu laba, dar nu-l nimeri pe ghepard, care sărise iar în lături cu multă dibăcie.

Pongo făcu acum o săritură înainte, cuţitul său şuieră prin aer şi se înfipse în spatele duşmanului. Fiara păroasă se rostogoli la pământ.

Pongo sări iar după ea, cu cuţitul ridicat. Ştia că prima lovitură nu fusese mortală.

Ursul era grav rănit, totuşi se ridică iar şi izbi cu furie în Pongo.

Camaradul nostru păru o clipă pierdut – numai o clipă, însă, se aplecă pe cât putu mai mult şi lovitura de labă a fiarei nu-l ajunse. Apoi cuţitul uriaşului scânteie iarăşi.

De jos în sus Pongo dădu o lovitură puternică în coastele ursului. Şi acum avusese – chiar dacă numai o clipă – timp să ţintească.

În acelaşi moment el şi sări înapoi şi-l strigă la dânsul pe Maha, care se pregătea să atace fiara din flanc.

Fiara uriaşă stătea nemişcată. Îmi dădu în gând că trebuia să facă aproape aceeaşi mutră ca noi. Se scurseră câteva clipe. Pongo cu Maha stăteau în faţa dihaniei, care părea împăiată, atât era de nemişcată.

Deodată însă scoase un horcăit, se clătină pe cele patru labe, apoi se prăbuşi greoi la pământ. Se mai zvârcoli puţin, după care „demonul“ îşi dădu sufletul.

Ceea ce făcuse Pongo întrecea într-adevăr orice închipuire. Chiar dacă Maha îi venise în ajutor şi-i salvase viaţa în prima clipă, totuşi lupta ce o dăduse uriaşul, înarmat numai cu un cuţit, era un act de eroism ca puţine altele.

Dacă, n-aş fi fost ţintuit locului de acea paralizie ciudată, m-aş fi repezit la credinciosul nostru camarad şi i-aş fi strâns mâna cu căldură. Duşmanul acesta primejdios fiind învins, nu mai aveam de ce ne teme acum.

E drept că s-ar mai fi putut întâmpla ca şi Pongo să fie paralizat de acea forţă misterioasă, la fel cum se-ntâmplase cu noi. Şi atunci, ucigaşul adevărat, care se pricepuse să dreseze fiara, ne-ar fi putut ucide şi pe noi, fără să fim în stare să ne apărăm.

Lupta între Pongo şi primejdioasa namilă se desfăşurase pe partea dreaptă a luminişului. Şi acolo era o tufă mare şi deasă, asupra căreia Pongo îşi aţinti deodată privirea.

Din păcate nu puteam vedea ce se petrece în tufa aceea, căci nu eram în stare să-mi întorc privirea atât de mult. Văzui însă că Pongo se aplecă deodată şi în acelaşi timp se zvârli în lături, la pământ.

Un obiect mic, strălucitor, zbură deasupra lui – atât de repede că văzui numai o dungă subţire, sclipitoare. În clipa următoare,

însă, Pongo se ridică fulgerător şi cu o săritură ca de panteră se aruncă în mijlocul tufişului.

Din frunzişul acestuia se auziră trosnete de crengi şi foşnete. Putui vedea că întreg tufişul se clătina – cu putere – şi-mi spusei că poate izbutise Pongo să pună mâna pe misteriosul ucigaş.

Dar forţa aceea stranie care ne paralizase pe noi venea doar din tufa de pe partea stângă a luminişului! Gândurile mi se încâlciră. Ce se întâmpla oare? Ce taine întunecate – cum numai India le cunoaşte – ne învăluiau aici?

Lupte – căci luptă era – din tufiş devenea tot mai înverşunată. Cel puţin de-am fi putut vedea cu ce fel de duşman se încăierase Pongo acolo! Să fi fost oare un al doilea urs, căruia credinciosul nostru camarad nu i-ar mai fi putut ţine piept, în mijlocul frunzişului care-l împiedeca?

Deodată trosniră crengile tufişului, pe marginea rariştei şi două trupuri se rostogoliră afară. Erau Pongo şi un indian, care avea numai un şorţuleţ de culoare închisă în jurul mijlocului. Acesta era un uriaş, aproape cât camaradul nostru. Ba poate să fi fost chiar mai puternic, numai că-i lipsea sprinteneala credinciosului negru.

Se iscă o luptă pe viaţă şi pe moarte între cei doi coloşi. Indianul încleştase mâna dreaptă a lui Pongo. Ştia că ar fi fost pierdut în clipa când uriaşul nostru camarad ar fi izbutit să-şi libereze această mână, în care ţinea cuţitul său care făcea minuni. Dar şi Pongo trebuia să paralizeze mâna celuilalt, caci era şi el ameninţat de un pumnal mare, pe care îl scosese duşmanul său.

Totul era acum cine va putea răbda mai multă vreme, sau cine ar fi izbutit mai curând să-şi libereze mâna dreaptă. Ca doi peşti uriaşi pe uscat se zvârcoleau luptătorii.

Prin mişcările lor veniră în apropierea tufişului de pe partea stângă a luminişului, acolo unde se ascundea forţa aceea misterioasă care ne paralizase pe noi.

Şi atunci se întâmplă ceva… Din tufiş răsună deodată o chemare slabă, ca şi cum un om ar fi scos o exclamaţie de uimire şi bucurie în acelaşi timp. În clipa următoare crengile se desfăcură şi un alt indian ieşi în luminiş.

Rareori văzusem o făptură atât de venerabilă, maiestuoasă, ca a acestui bătrân. De sub turbanul verde ieşea la iveală un păr alb ca zăpada şi barba lungă, albă, îi cădea până la brâu aproape. Omul avea trăsături de o nobleţe ne mai întâlnită şi nişte ochi mari, negri, cu o strălucire ce te hipnotiza.

Ne aruncă o privire scurtă şi simţii un fior rece trecându-mi prin trup, întocmai ca atunci când simţisem pentru întâia oară cuprinzându-mă paralizia aceea ciudată.

Apoi se-ntoarse spre cei doi luptători, care nici nu băgaseră încă de seamă prezenţa lui, urmând să se războiască cu înverşunare. Bătrânul indian păşi spre ei. Atunci veni în goană şi

Maha. Credea, probabil, că moşneagul era o primejdie pentru Pongo, căci mârâind întărâtat, se azvârli asupra lui.

Mă speriai de moarte; dacă Maha îl sfâşia pe bătrânul indian, atunci se putea întâmpla să rămânem veşnic în starea aceea de paralizie în care ne aflam acum. Simţii instinctiv că eram legaţi de bătrânul acesta, că de el depindea să ne redobândim putinţa de a ne mişca mădularele.

Şi bătrânul nu făcu încă o încercare de a se apăra de ghepard. Îl privi numai pe Maha – şi deodată animalul se opri în mijlocul săriturii. Se uită stingherit la bătrân, apoi se dădu încetişor îndărăt, părând foarte speriat. Rămase liniştit pe loc, la oarecare depărtare.

Indianul nu-i mai dădu nici o atenţie. Se-ntoarse spre cei doi luptători şi privi în jos la ei. Deodată, mişcările lor deveniră mai încete. Se părea că muşchii li se înţepeniseră ca prin farmec.

După o clipă stăteau amândoi nemişcaţi, într-o atitudine încordată, ţinând încleştată unul altuia mâna dreaptă. Moşneagul dădu din cap, apoi se-ntoarse spre noi.

Păşi agale, se opri în faţa noastră şi ne privi cercetător. După aceea dădu iar din cap şi deodată ochii săi căpătară o strălucire cu totul neobişnuită.

Simţii din nou furnicătura aceea ciudată prin trup, sângele începu să-mi curgă mai repede în vine, un val de căldură; îmi trecu prin spate… şi îmi putui mişca mădularele în voie.

Aproape că nu-mi venea să cred, de aceea ridicai încet braţele, întorsei capul şi văzui că tovarăşii mei făceau acelaşi lucru.

Cu glas adânc, pătrunzător, bătrânul indian grăii:

— Domnilor, trebuia să vă fac să simţiţi la-nceput puterea mea, puterea zeului Gaya, care mi-a fost trecută mie. Vă socoteam în primul moment făptuitorii acelor crime groaznice, care au făcut atâtea victime printre pelerinii credincioşi. De îndată am pornit în căutarea acelei făpturi misterioase şi abia azi am ajuns în ţinutul acesta. Camaradul dv. negru, care a răpus ursul, se află şi el în puterea mea, dar odată cu el şi cel mai mare duşman al meu, de care mai ştiu acum că el a dresat ursul ca să-i sfâşie pe bogaţii pelerini. Este Garra, care avusese înainte vreme pretenţii asupra puterii zeului, dar care din pricina vieţii destrăbălate pe care o ducea a fost găsit nevrednic pentru aceasta. Toată ambiţia lui Garra este pentru puterea lumească. A vrut să se îmbogăţească repede şi noi ştim că la Calcutta făcea contrabandă de opiu; îl ţineam mereu sub ochi, deoarece îi cunoşteam setea de răzbunare. Prin crimele acestea vroia să aducă ocara asupra sfântului oraş al zeului Gaya, dar în acelaşi timp vroia să adune şi bogăţii. Domnule colonel, aveţi pretenţii asupra criminalului sau vreţi să-l lăsaţi pe seama judecătorilor noştri?

— Trebuie să-l predau justiţiei noastre – răspunse colonelul, care era foarte turburat.

— Atunci luaţi-l! spuse bătrânul.

Se-ntoarse la cei doi luptători nemişcaţi şi privi în jos la ei. După scurt timp Pongo al nostru începu să se mişte, îşi smulse mâna dreaptă din strânsoarea indianului, ridică repede cuţitul, ţinându-l o clipă în aer, apoi lăsă însă încetişor braţul în jos. Şi tot atât de încet se ridică, privi cu ochii rătăciţi în jos la indianul uriaş, apoi dădu drumul brusc mâinii.

Indianul era tot paralizat, în aceeaşi stare în care îl adusese bătrânul, cu forţa să misterioasă.

— Luaţi-l şi pedepsiţi-l! spuse moşneagul, liniştit, către colonelul Cormick. Până îi va suna ceasul din urmă va mai rămâne în puterea zeului pe care a vrut să-l trădeze.

— Naghi, să rămână aşa? întrebă colonelul.

— Da, rămâne în puterea mea. Lucrurile pe care le-a furat pelerinilor se vor fi aflând pe aproape. Voi pune pe preoţii mei să le caute.

Se înclină înaintea noastră, ne mai privi odată cu ochi mari, apoi se făcu nevăzut în acelaşi tufiş din care ieşise.

Ne uitarăm nedumeriţi unul la altul câteva clipe, apoi Marian întrebă cu glas scăzut:

— Domnule colonel, cine a fost bătrânul acela?

— Căpetenia preoţilor templului, răspunse Cormick. El are cea mai mare putere aici în Gaya. Şi am simţit şi noi această putere, pe care dânsul o numeşte „puterea zeului”.

— Da, am simţit-o într-adevăr – răspunse Marian, cu seriozitate – oh, India, mari sunt minunile pe care le arăţi tu bieţilor muritori!

Indianul Garra rămase în starea lui de catalepsie vreo câteva zile, când fu judecat şi osândit la spânzurătoare pentru nelegiuirile sale. Zadarnic încercase Thomson să înlăture puterea misterioasă a bătrânului preot.

Mitchell îşi redobândi slujba de inspector, de asemenea şi Deslay. Aceşti doi oameni năpăstuiţi ne rămaseră recunoscători pentru toată viaţa.

Plecarăm mai departe, la Benares, unde ne aşteptau alte peripeţii – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **PUTEREA ZEULUI.**

În numărul următor:

PĂIANJENII DOCTORULUI GALLA.

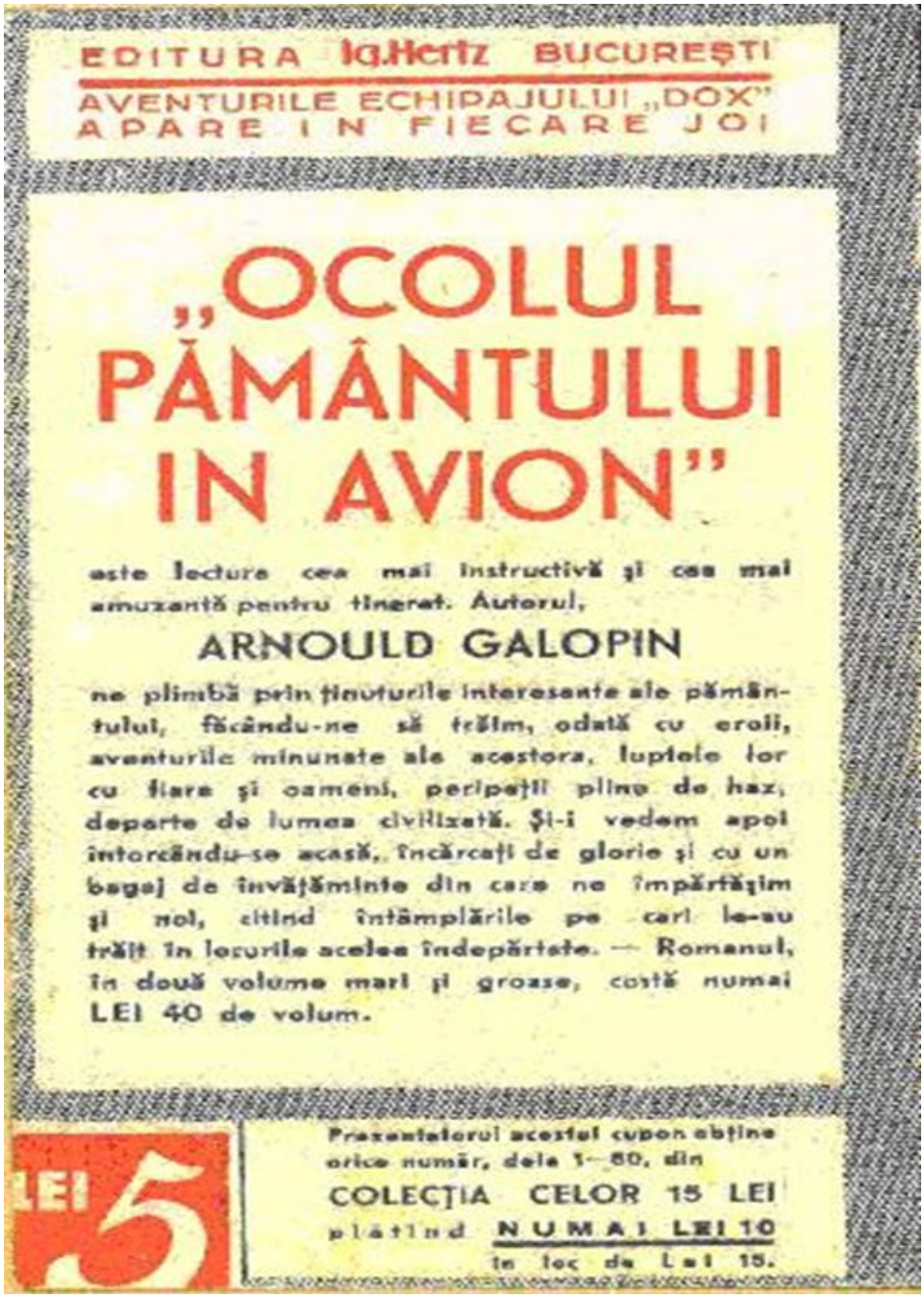
EDITURA Ig.Hertz BUCUREŞTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI
„OCOLUL PĂMÂNTULUI IN AVION"
este lectura cea mai instructivă şi cea mai amuzantă pentru tineret. Autorul,
ARNOULD GALOPIN
ne plimbă prin ţinuturile interesante ale pământului, făcându-ne să trăim, odată cu eroii, aventurile minunate ale acestora, luptele lor cu fiare şi oameni, peripeţii pline de haz, departe de lumea civilizată. Şi-i vedem apoi întorcându-se acasă, încărcaţi de glorie şi cu un bagaj de învăţăminte din care ne împărtăşim şi noi, citind întâmplările pe cari le-au trăit în locurile acelea îndepărtate. — Romanul, în două volume mari şi groase, costă numai LEI 40 de volum.
LEI 5
Prezentatorul acestui cupon obţine orice număr, dela 1—60, din
COLECŢIA CELOR 15 LEI
plătind NUMAI LEI 10
în loc de Lei 15.